FOTBALULUI — UN CLIMAT DE EXIGENȚĂ ȘI RESPONSABILITATE SPORITĂ

Au început zilele fierbinți ale fotbalului. Echipele au parcurs cea mai mare parte din timpul rezervat pregătirilor pentru apropiatul sezon. Unele și-au completat loturile cu jucători cu nume mai mult sau mai puțin sonore, altele — mai mult sau mai puțin întemeiat — au la cîrmă antrenori noi. Însă toate la un loc sînt hotărîte să apară în fața măriei sale publicul, cu ambiții care să le depășească pe cele etalate în anul competițional anterior. Și dacă ne gîndim bine la perspectivă — **confruntările în cupele europene, tentativele de calificare în turneul final al Campionatului Europei și în turneul final olimpic** — o să ne dăm și mai bine seama cît de imperioasă și de stringentă este sarcina **ridicării cît mai sus a ștachetei exigențelor în această perioadă precompetițională.** Este de prisos să reamintim că în angrenajul pregătirii noului sezon sînt cuprinși nu numai actorii principali ai gazonului — jucători, antrenori, medici, maseuri —, ci și conducătorii federației, activiști ai acesteia, conducători ai secțiilor de fotbal, ai cluburilor, cu răspunderi mai mari sau mai mici, magazineri și toți ceilalți care muncesc anonim, în umbră, pentru binele acestui frumos și venerat sport.

Săptămîna parcursă a fost dominată însă de un eveniment major, cu implicații profunde pentru dezvoltarea sportului românesc și, firește, a fotbalului, ramura cea mai populară și mai îndrăgită de public. Este vorba de **lucrările ședinței de lucru cu președinții consiliilor județene de educație fizică și sport, cu secretarii și antrenorii federațiilor sportive, cu președinții cluburilor și asociațiilor sportive care au echipe de fotbal în diviziile A sau B, pentru prelucrarea măsurilor stabilite de Comitetul Executiv al Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport, pe linia aplicării în practică a sarcinilor reieșite din documentele de partid cu privire la îmbunătățirea activității politico-ideologice și cultural-educative a tuturor oamenilor muncii.**

În cadrul lucrărilor, din informările prezentate, din luările de cuvînt, a fost subliniată ca o realitate de netăgăduit că sportul, **parte integrantă a culturii socialiste, este condus și sprijinit direct de partid.** În atari condiții este limpede că cei ce lucrează în domeniul fotbalului **au datoria și obligația morală de a promova în permanență și cu fermitate spiritul de partid, acel spirit intransigent, de neîngăduință față de lipsurile ce apar, acel spirit de sinceritate și combativitate partinică.**

Fără a contesta realizările obținute pe tărîm fotbalistic, lucrările ședinței, călăuzite de dorința de a găsi mijloacele și formele cele mai adecvate de progres al soccerului din țara noastră, au scos în evidență anumite tare ce mai sînt întîlnite în mentalitatea unor conducători de cluburi și secții, a unor antrenori și jucători, ca de pildă: nerespectarea legalității socialiste, alterarea spiritului de întrecere, renunțări la demnitatea sportivă, fenomene de indisciplină pe terenul de sport și în afara lui, lipsa spiritului de colaborare între cluburi, concesii făcute în procesul de instruire a sportivilor, tolerarea unor manifestări retrograde față de muncă.

Dialogul purtat cu factorii răspunzători ce activează în domeniul sportului a avut un pronunțat spirit critic și autocritic, mergînd pînă la sesizarea celor mai nevinovate — în aparență — aspecte ce țin de activitatea educativă, indicîndu-se și măsurile cele mai eficiente care să ducă la redimensionarea climatului de muncă, așa cum ne-o cer recentele documente de partid.

De o deosebită importanță apare necesitatea ridicării responsabilității și autocontrolului în muncă a conducătorilor, antrenorilor și activiștilor destinele cărora se ocupă de de jucătorii fotbalului, a masei re care tori. Această constata su lua a străbătut ca un fir ro că cărările adunării trebuie să relăuzească în permanență p zentul și viitorul sportului balonul rotund. Firește că îndeplinirea acestui deziderat reclamă cîteva trăsături morale fără de care nu se poate vorbi de o reușită completă. **Numai cînd dovedești pasiune și dragoste pentru sport, pentru fotbal, numai cînd există un climat de exigență față de lipsuri, cînd ești călăuzit de ambiția de permanență depășire, de a nu te mulțumi cu ceea ce ai realizat la un moment dat, cînd știi să cultivi trăsăturile nobile de caracter proprii omului societății socialiste, cînd dovedești abnegație în dispută sportivă și atașament față de culorile echipei, cînd exemplul personal stă la loc de cinste** numai atunci poți spune cu certitudine că slujești cu adevărat sportul.

Dacă am enumerat aceste cîteva jaloane, am făcut-o pentru motivul că ele au scăpat din atenția factorilor răspunzători ai fotbalului, explicîndu-ne în același timp de ce au apărut destule neajunsuri în activitatea fotbalistică, cu repercusiuni nu numai pe planul întrecerii propriu-zise, ci și pe planul conștiinței cu care o serie de activiști sportivi, antrenori, fotbaliști au privit activitatea lor, munca lor.

Fără îndoială, programul de acțiuni pentru îmbunătățirea activității politico-ideologice și cultural-educative a sportivilor, tehnicienilor, și activiștilor din domeniul educației fizice și sportului, adoptat în amintita ședință de lucru cuprinde multiple sarcini referitoare la îmbunătățirea muncii de educație a sportivilor pe toate planurile. **Atrage în mod deosebit atenția acea sarcină de căpetenie reieșită din documentele de partid în privința ridicării necontenite a nivelului politic și ideologic al sportivilor.** În mod expres, lucrările ședinței au arătat necesitatea ca **fotbaliștii să participe intens la viața tumultoasă desfășurată de întregul popor pentru construirea societății socialiste multilateral dezvoltate, știut fiind că numai în procesul muncii se definesc și se creează acele trăsături morale și de caracter specifice orînduirii noi.** S-a recomandat **combaterea prompt, cu toată intransigența, încă din starea lor incipientă a oricăror manifestări străine moralei noastre, comuniste.**

Prin diverse forme și mijloace adecvate, **fotbaliștii trebuie să cunoască cît mai bine politica internă și externă a partidului nostru, mai ales că în calitatea lor de sportivi de performanță participă la competiții de mare amploare pe plan internațional.**

Amplul program de acțiuni aprobat de Comitetul Executiv al C.N.E.F.S. și difuzat tuturor unităților teritoriale a dat principalele linii directoare privind îmbunătățirea activității educative în rîndul sportivilor și activiștilor. Acesta însă, cu prilejul dezbaterilor ce vor avea loc la nivelul consiliilor județene pentru educație fizică și sport, **trebuie îmbogățit cu idei și fapte care să exprime situația locală, cu acțiuni și măsuri concrete luate în spiritul sarcinilor izvorîte din recentele documente de partid.**

Așa cum sublinia tovarășul **Anghel Alexe,** președintele C.N.E.F.S. în concluziile lucrărilor ședinței, **este nevoie de o muncă energică, stăruitoare pentru lichidarea lipsurilor din domeniul muncii de educație, pentru întărirea răspunderilor în îndeplinirea sarcinilor puse în fața mișcării sportive — de masă și de performanță — astfel ca educația fizică și sportul să aducă o contribuție tot mai substanțială la educarea întregului tineret al patriei noastre.**

SĂ DISCUTĂM DESPRE EDUCAȚIE

DE LA UN ATAȘAMENT FALS, LA UNUL ADEVĂRAT

Aflasem că noul președinte al secției de fotbal la Vagonul Arad este unul din directorii uzinei producătoare de vagoane. Se numește *Ion Moș*. E un bărbat încă tînăr, cu aer sever, privire metalică și vorbă măsurată. Comunistul *Ion Moș* transmite interlocutorului o impresie sigură de forță morală și energie lăuntrică canalizată serios și responsabil, și am curajul să scriu că destinele fotbalistice la Vagonul au început pe mîini bune. Și altă dată la conducerea secției, în anul promovării echipei în Divizia A, a fost rechemat acum, cînd formația a alunecat catastrofal pe scara valorică, oprindu-se două trepte mai jos, în Divizia C.

Un atare declin în istoria echipei ni se pare simptomatic și nu putem ocoli senzația că se reflectă în el tare de mentalitate, goluri regretabile în educație și greu de înțeles în mediul unei formații de fotbal muncitorești. Tovarășul Moș are decizia să atace subiectul pieptiș.

— *Degringolada a început în momentul cînd, la jumătatea drumului nostru în Divizia A, s-a luat hotărîrea nefastă de a înlocui antrenorul care promovase echipa, și de a completa lotul cu șapte jucători noi. Decapitată tehnic și cu achiziții inoportune, părăsită afectiv de colectivul uzinei, cu șapte mercenari care nu treceau poarta fabricii decît în ziua lefii, echipa noastră, nu s-a putut salva de la retrogradare. Din nou în Divizia B, dar eșecul a sporit confuzia și persistîndu-se pe linia minimei rezistențe s-au legat din nou speranțele de jucători refuzați la alte cluburi. S-a țesut un fals optimism în jurul foștilor utiști Moț, Atodiresei, Dobai, Bakoș, Czako și Weichelt. dar efectele au avut un sens contrar, rapid și atît de violent, încît ne-am trezit retrogradați din nou, de data aceasta în Divizia C. În echipă se formase o prăpastie valorică și etică între grupul minoritar al jucătorilor vechi — Schweillinger, Macavei, Mülroth și Corpaș — serioși și atașați sincer culorilor echipei, participanți la procesul de producție în calitatea lor de absolvenți ai școlii de maiștri și tabăra cealaltă compusă din fotbaliști blazați, pretențioși dar cu randament scăzut. Decepțiile cele mai mari s-au numit Moț care și-a înecat talentul în halba de bere, Atodiresei care a fugit recent la altă echipă dînd cu piciorul la doi ani de școală profesională și un jucător mai vechi al nostru, Boroș, care și-a irosit și el calități certe, făcînd concesii în proporții îngrijorătoare la ceea ce ne-am obișnuit să spunem viață sportivă. Cu oameni indisciplinați, fără devotament, fără legătură organică cu tradiția sportivă și muncitorească a uzinei, regresul echipei nu mai poate mira pe nimeni.*

— Dar cum a fost posibil ca nimeni să nu sesizeze o dezagregare vizibilă pentru toată lumea?

— *Toți factorii de răspundere căzuseră în plasa unor iluzii fără acoperire. Cînd și-au dat seama de adevărata față a lucrurilor n-au mai avut tăria să intervină decisiv. S-a complăcut toată lumea într-o inerție care a generat insuccesul știut.*

Tovarășul *Moș* tace cîteva clipe, are o mișcare din umeri, ca o despovărare de un trecut fără satisfacții. Continuă:

— *În ziua de 27 iulie am avut o ședință cu colectivul de antrenori, cu lotul echipei prime și cu cel de juniori. Au fost discuții deschise, în spirit autocritic și am deslușit bunăvoință și hotărîre de a îndrepta lucrurile. Spiritul nou, partinic care a cuprins întreaga țară după programul de măsuri cu caracter educativ prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu a călăuzit toate angajamentele care s-au rostit la această întrunire pe care noi o considerăm un punct de plecare în redresarea echipei de fotbal. La conducerea ei a venit un antrenor tînăr inimos, fost jucător la Vagonul, Gherghel, care alături de secundul său, Chitic, vor imprima, sîntem convinși, mutații decisive în mentalitatea jucătorilor. În lot au fost promovați trei juniori proprii, dintre care Ardelean oferă garanții fotbalistice și umane deosebite. S-a hotărît instituirea unui riguros control al participării tuturor fotbaliștilor în producție, s-au delimitat drepturile și îndatoririle fiecăruia, s-a fixat un program riguros de viață sportivă exemplară. Vom acorda atenție și sprijin concret formației de juniori de la care așteptăm promovări în continuare, în așa fel ca peste un an să avem o formație crescută, fără excepție, sub culorile sportive ale asociației Vagonul, într-o atmosferă sănătoasă, muncitorească. Și succesul, asigurăm pe toată lumea, va veni de la sine.*

La Vagonul, se pare, a murit o echipă oarecare și s-a născut o echipă adevărată.

Ion CUPEN

Cornet

ECHIPELE (II)

de EUGEN BARBU

Pe locul doi, și campion posibil, se află **Rapidul.** Echipa cea mai populată a fotbalului nostru a trecut se pare de seismele verii; Răducanu, Neagu și alții au renunțat la călătoriile impuse de un regulament de transferări ce rămîne în continuare dăunător pentru toată lumea și nu e schimbat din motive cu totul misterioase și iată că **Realul,** cu cîteva achiziții, așteaptă noul asalt. S-a spus pe bună dreptate că giuleștenii au trăit numai pe spinarea apărării și lucrul este perfect adevărat. Cu Dan, Lupescu, Dumitru și Răducanu era și foarte greu să marchezi acestei echipe și asta o spun și cifrele: 25 de puncte primite în 30 de partide, în medie, nici măcar un gol de meci, după cum și cifra punctelor date vorbește de la sine: 35, una din cele mai reduse din cele 16 ale clasamentului. Odată cu cei doi înaintași achiziționați va reuși **Rapidul** să se arate ca o mare echipă? Nu cred...

Dar să vorbim mai întîi despre ceea ce a fost. Cea de a doua clasată a pierdut la potou primul loc și asta mi se părea ceva previzibil. De ani de zile formația de sub podul Grant are starturi bune și chiar o permanență a formei care-i permite să se așeze în locurile de prim rang. Ceea ce-i lipsește este clasa, deși, paradoxal, în campionatul trecut, doi jucători excepționali, Răducanu și Dumitru, au întrecut orice cotă pe posturile lor, fiind de departe fără rivali. În acest compartiment, al **supervedetelor** nu l-am inclus pe Neagu care nu are stofa celorlalți, să nu se supere. El este un Voinea ceva mai tehnic, dar nu este un Baratki și nici măcar un Dumitrache. În rest, bunăvoința lui Lupescu, voința de fier a lui Dan și chiar subtilitatea lui Angelescu nu pot să amintească de o mare formație. Năsturescu și Codreanu aparțin altui deceniu: cel al fotbalului postromantic, cînd încă alergarea iute și fantezia fără control mai puteau suplini ceea ce se cere acum în fotbal: înalta tehnică și forța de penetrație. Se vorbește de o reconstrucție a echipei din Giulești. Numele anunțate nu dau o senzație de mare prospețime. Nici Daniel Ene, nici Octavian Ionescu nu sînt Pele, Jairzinho și Gerson. Aici ar trebui un Năstase sau un Beldeanu, adică **oameni care vin...** Dar faptul în sine îi privește pe cei ce răspund de acest club. Oricum, **Rapidul** a fost o atracție a campionatului care a trecut și merită zîmbetul nostru binevoitor. Cred că clasa unei echipe începe și de la clasa antrenorilor...

Să trecem la una din formațiile cele mai interesante ale acestui război în 16, **Steaua.** La semnalele repetate ale presei, antrenorul actual al lui **Ajax** a avut curajul, în sfîrșit, de a introduce în formația militară doi excelenți jucători care zăceau în rezerva echipei prime: pe Ștefănescu și pe Iordănescu. Primul nu are șansa celui de al doilea și face din nou tușe, micuțul dribleur fragil cu numărul 9 se bate împreună cu Năstase pentru tricourile lui Dumitrache și Dembrovschi, dacă nu și pentru al lui Dobrin. A mai fost descoperit, tot la **Steaua,** un excelent copil, Aelenei. Foarte bine, cum foarte bine este că joacă Naom și a fost reînviat din morți, Pantea; cum pe nedrept a fost ignorat multă vreme Negrea ca să nu mai vorbim că, de mai bine de doi ani, Vigu, un half excepțional, a fost silit să stea în postul de fundaș din motive ce-mi scapă cu desăvîrșire. Așadar o formație tînără, nouă, revigorată de ideile antrenorului Covaci. Nu a fost așa. Ideile au fost ale presei, ca totdeauna mai curajoasă decît antrenorii și poate prezența acestui mare tehnician pe tușe care este Constantin. Echipa militară a terminat extraordinar campionatul, și luarea Cupei și un loc trei, au vorbit destule despre o ideie atît de veche, că **în fotbal trebuie încercat devreme.** Iată de ce-i recomand pe Iordănescu, pe Tătaru și pe Năstase lui Angelo Niculescu pentru națională, cum altădată i-l arătam cu toții pe Dumitrache și el nu avea încredere în acest înaintaș care traversează o perioadă de declin. Deci **Steaua** mi se pare că a avut o prezență excelentă în campionat și că dacă trezirea ar fi avut loc mai devreme, alta era situația acestei echipe acum. Văd în **roș-albaștri** pe cei mai îndreptățiți candidați la titlul în campionatul viitor. Și asta tocmai din cauza vîrstei jucătorilor săi. Buba mi se pare linia de fund, unde chiar Sătmăreanu dă de mult semne de oboseală, ca să nu spunem că Hălmăgeanu este și el un bun apărător, dar de tip vechi.